Vitae sanctorum patrum

[Straßburg: Drucker der Vitas patrum], 3. Juli 1483

ergo quib⁹ dixerat Anthonius de morte
ammō. notauerūt diē. ⁊ veniētib⁹ de ny-
tria fratrib⁹ post dies triginta sciscitātes
reperunt illo die illaqꝫ hora dormisse am
mon qua animā eius ferri senex viderat.
vtriqꝫ igit̄ puritatē m̄tis in anthonio mi
rati sunt. quō rei tā longe geste. statim ad
eum fuisset plāta cognitio. Archelaus
q̄ꝫ comes. cuꝫ eum inuenisset in exteriori
monte rogauit vt oraret ꝓ policracia pu
blij filia. q̄ in laodicia erat admirabili et
xp̄o dedita virgine. Patiebat̄ ei pessios
stomachi et lateris dolores quos ieiunijs
nimijs vigilijs qꝫ ꝯtraxerat. et erat peni-
tus toto debil' corꝑe. Orauitqꝫ anthoni⁹
et diē quo oratio fuerat facta. annotauit
archelaus. Redit in laodiciā. et inuenit
virginē incolumē. Percūctatus diē sani
tatis. reꝑperit tꝑs medele. cū annotatiōe
ꝯgruere. Et om̄s ammirati sunt. agnoscē
tes eo tꝑe illā a dn̄o fuisse a dolorib⁹ libe
ratam. quo orans anthoni⁹ ꝓ ip̄a. bonita
tem saluatoris inuocauerat. Sepe etiā
ad se veniētiū turbaꝝ. an̄ dies ⁊ menses
et causas ꝑdixit ⁊ tꝑa. Nam quosdā vidē
di eū tm̄ desideriū. alios imbecillitas. nō
nullos obsessā a demonib⁹ corꝑa ꝑtrāhē
bant. nemo tn̄ vnq̄ꝫ vexationē aut detrim̄
tum laboriosi itineris cōquestus ē. regre
diebātur oēs spiritali cib⁹ pleni. At ille
ꝑcipiebat. n̄ sue laudi hanc āmirationeꝫ
ab eis applicari debere sed dn̄i. qui sui no
tionē hoib⁹ ꝓ capacitate mortalitatis in-
dulserit. Quodā aūt tꝑe cuꝫ ex
isset ad exteriora mōasteria. et rogat⁹ esſꝫ
a fratrib⁹. vt in naui quadā cū monachis
ꝓficiscētib⁹ oraret. ascendit. ⁊ solus ex oī
bus odorē sensit teterrimū. asserebāt cū-
cti piscium salsoꝝ ⁊ caricaꝝ in naui posita
rum hūc esse putoreꝫ. At ille alterius rei
fetorē se sentire affirmauit. Adhuc loquē
te illo. adolescēs quidā possessus a dmo
ne. qui ꝓcedens iuxta carinā se nauis ab-
scōderat. repente exclamauit. Quo statiꝫ
ꝑ anthoniū in nomīe dn̄i ihesu xp̄i curato
intellexere vniuersi diaboli illū fuisse pu
torem. Alius q̄ꝫ ad eum vir inter suos
nobilis demoniosius adducit̄. tanta op-
pressus insania. vt nō sciret se esse apd̄ an
thoniū. necnō et corꝑis sui suꝑflua come
deret. Quāobrem rogatus senex ab his
qui eum adduxerāt. vt ꝓ illo dn̄m oraꝛꝫ.
intm̄ iuuenis miserie condoluit. vt tota
nocte ꝑuigilans cū eo. aduersū patientis
insaniā laboraret. Sed cū iam lucesceꝛꝫ.
⁊ obsessus impetu in anthoniū facto. vehe
mēter eum impulisset. irasci ceperūt qui
eum adduxerāt. cur seni fecisset iniuriam.
Quib⁹ anthonius ait. Nolite alienaꝫ cul
pam iuueni misero ascribere furor iste ob
sidentis est non possessi. Idcirco autē in
hanc ꝓrupit. dolens hostis audaciam. qꝛ
dn̄s ad aridā regionē ire eum iussit. ⁊ ex-
pulsi sathāe indiciū iste aduersum me im
petus fuit. Nulla post ꝟba mora. et ado-
lescens recepto sensu. ⁊ gr̄as agens deo.
et locū vbi esset agnouit. ⁊ toto anthoniū
ꝯplexans deosculatus ē affectu. Innu
mera et alia istiusmodi signa sunt. q̄ mōa
choꝝ concordi sepe relatōe cognouimus.
Verꝝ non tm̄ his adhibēdus ē stupor. qꝛ
multoplus q̄ sequūtur ꝯditionē nr̄e fragi
litatis excedūt. Hora circit̄ nona. cuꝫ an̄
cibum orare cepisset. raptū se sensit ī sp̄ū.
et ab angel' in sublime ferri ꝓhibentibus
transitū aereis demonib⁹. ceperūt angeli ꝯ
dicentes requirere. q̄ esset cā retinēdi nl'-
lis existentib⁹ in anthonio criminib⁹. Ill'
vero ab exordio natiuitatis replicare pec
cata nitentib⁹ calumniosa angeli ora clau
serunt. dicentes non debere eos a natiui-
tate eius delicta narrare. q̄ iam xp̄i essent
bonitate sopita. si qua autē scirent ex eo tē
pore. q̄ factus ē monach⁹. ⁊ deo se ꝯsecras
set. liceret ꝓferri. Accusabāt demones m'l
ta ꝓcaciter mēcientes. et cum deessent ꝓ
bam̄ta fallacib⁹. liber anthonio ꝯscensus
apit̄. Et statim rediens in se. in eo loco ī
quo stare ceperat. h⁹ se sursum vidit esse
qd̄ fuerat. Tunc ꝟo oblitus esce. ex illa
hora noctē gemitu ac lamētatione transē
git. reputās secū hūanoꝝ hostiū multitu-